

Marcel van Hemert
Postbus 412
9200 AK Drachten

Amsterdam, 18 mei 2006

Geachte heer Van Hemert,

Met interesse las ik uw epistel naar aanleiding van de Laat Je Niet Kisten Prijsvraag op de site Herenlunch.nl. Hierbij neem ik graag de gelegenheid te baat om daarop te reageren.

Allereerst wil ik zeggen dat het niet de bedoeling geweest is om mensen met deze prijsvraag te kwetsen. Ik heb erg veel respect voor onze nobele jongens die hun uiterste best (gaan) doen om de Afghaanse bevolking te helpen in hun strijd voor een levenswaardig bestaan. Zeker als ze dat doen uit volle overtuiging en in de wetenschap dat ze goed voorbereid daarheen gaan. Het zou wellicht iets anders liggen als er mensen uitgezonden worden die zich ooit bij gebrek aan perspectief in de burgermaatschappij hebben laten lokken door de flitsende reclamespotjes die de Landmacht sinds de afschaffing van de opkomstplicht gebruikt om het personeelsbestand op niveau te houden. Deze stakkers rest namelijk slechts desertie, een vergrijp waarvoor zij ongetwijfeld door de bevoegde instanties gestraft zullen worden waarna het ze vrij staat om elders emplot te zoeken. Er zijn nog zo veel plekken waar goede daden verricht kunnen worden en een dito boterham verdiend.

U beroept zich in uw argumentatie op artikel 90 van onze grondwet, waarin staat dat de Nederlandse regering de ontwikkeling van de internationale rechtsorde bevordert. Nog even los van de vraag of die grondwet wel zo zaligmakend is en of het betreffende artikel door de meeste mensen spontaan genoemd zal worden als hetgene waar we de hoogste prioriteit aan moeten geven is het ook nog eens te betwisten of onze aanwezigheid daar wel de beste manier is om dit streven gestand te doen.

Vanzelfsprekend betreur ook ik de door u vermelde terroristische aanslagen die de laatste jaren internationaal voor veel leed hebben gezorgd. U schrijft dat de jongens die wij nu uitsturen de Nederlandse samenleving willen vrijwaren van toekomstige aanslagen van dien aard. Ook dit is een loffelijk streven, waarin zij overigens aan het thuisfront gesteund schijnen te worden door zo'n 200.000 professionals. Het voert mij te ver om hier het hele krachtenspel te analyseren dat sommigen achter het internationale terrorisme vermoeden maar het is in elk geval nog maar te bezien of deze uitzending wel de meest geschikte manier is om een terrorismevrij Nederland te bereiken.

Na het moeizaam tot stand gekomen kabinetsbesluit om deze missie doorgang te laten vinden is er veel nieuwe informatie tot ons gekomen. Het lijkt bijna wel of we nu meer weten dan toen! De teneur van deze artikelen en reportages is meestal dat een kleine maar sterke factie van de Afghaanse bevolking inmiddels vastberaden is om de Westerse 'bezitters' het leven zo zuur mogelijk te maken. Het probleem met deze overenthousiaste figuren is dat zij erg weinig waarde hechten aan het leven hier op aarde, omdat men ze heeft wijsgemaakt dat er allerlei verlokkingen gereedstaan en -

liggen in het hiernamaals. Zij kunnen daar niet op wachten en zijn maar al te graag bereid om daartoe hun bloedeigen lichaam in de strijd te gooien.

En in dit verschil, mijn waarde, zit nu de ongelijkheid. Onze jongens hebben het beste met de wereld voor, hun jongens hebben het beste met de wereld voor, maar onze jongens willen niet dood en hun jongens willen niets liever.

U haalt Voltaire aan om duidelijk te maken dat u pal staat voor mijn vrijheid van meningsuiting. Alhoewel ik uw inzet in dezen ten zeerste waardeer en er dankbaar voor ben dat wij in Nederland kunnen leven in deze vrijheid leidt dit wel tot de morele consequentie dat men zich ook daadwerkelijk MOET uitspreken in zaken die van levensbelang worden geacht. Dit is zo'n zaak. En voor deze schreeuw om aandacht hebben wij gekozen. We zullen de prijsvraag dan ook voorlopig niet verwijderen van onze site.

De enige manier waarop we er zeker van kunnen zijn dat er geen Nederlanders gaan sneuvelen in Afghanistan is deze missie nu af te blazen. Dat is lastig, maar het kan. Als we er echter wel mee doorgaan is de kans levensgroot dat er straks iemand het loodje legt. Daar zijn dan die partijen voor verantwoordelijk die ermee ingestemd hebben. Om Tucholsky te parafraseren, de oorlog is een veel te ernstige zaak om haar aan politici over te laten.

Mijn medeleven gaat preventief uit naar de nabestaanden van het eerste slachtoffer. Als zij nu wisten wat ze dan weten zullen ze nooit instemmen met het vertrek van hun geliefde.

Met strijdkrachtige groet,

Michiel Eijsbouts

PS In mijn mailbox verschijnt allerlei minder eloquent geformuleerde elektronische correspondentie van mensen die zich uitgeven voor collega's van u. Wellicht kan plaatsing van deze reactie op uw website hun moordlust ietwat kanaliseren?

**De Herenlunch
Postbus 3977
1001 AT Amsterdam**